

Գ.

« ՀԱՅՈՑ՝ ԱՅԳԵՍՏԱՆԻ ԵՒ ԶՈՒՀՐԵԱՅ ՄԷՁ
 » ԵՂԱԾ՝ ԵԿԵՂԵՑԵԱՑ՝ ՅԵՏՈՑ ԻՆՁ ԸԼԼԱԼՆ :
 » — Երբ և ոչ մէկ զլիսաւոր Հայու մի թո-
 » ղուցին մնալ յԵզրպտոս, Ղփտիք ստա-
 » ցան այս ընդարձակ և հին եկեղեցին,
 » մեր տիրոջ սուլտանի վճռով, և միջնոր-
 » ղութեամբ Շէյխ ար-Ռայիս Սաֆի ատ-
 » տաւլա իպն ապու՝ Մաալի դպրի (կամ
 » զբազրի), որ և իպն Շարաֆի կոչուէր: Յե-
 » տոյ Հայոց (համբարապետն կամ պաշտ-
 » պանն) վահրամ Սայիտ ատ-տաւլա و عمر
 » و آدود و سعيد նորոգեց այս իրաց յարմա-
 » րութիւնը » :

Յիշեալ սուլտանն՝ կամ Նուրէտտինն է
 կամ Սալահէտտին: Վահրամդ այդ իշ-
 խանաւոր՝ չէր այն Շնորհալոյ հօրեղբօր
 որդի և եղբայր Գրիգորի եպիսկոպոսի մեծ
 իշխան վահրամն, որ յետոյ պիտի յիշուի
 ի պատմչէս, և որ այս պատմածին թուա-
 կանէն 40 կամ 50 տարի առաջ պայծա-
 ռանար յԵզրպտոս. բայց զուցէ ասոնց ցե-
 ղէն ըլլայ. իսկ ասոր գործն կամ պաշտօն՝